

38. SÂD SÛRESİ

Peygamberliğin beşinci yılında, Kamer sûresinden sonra indirilmiştir. Adını, ilk ayetindeki harften almıştır. 88 ayettir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla!

Bu mesaj, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi Allah tarafından, O'nun hükümlerini O'nun adına uygulaması için yeryüzünde halife tayin ettiği insanoğluna indirilmiştir:

I. Sad! Dinle, ey insan! Rabb'in, bu harflerle, hiçbir zaman benzeri yapılamayacak mükemmel eşsiz bir kitap gönderdi:

İşte, insanları eğitip mükemmel bir toplum oluşturabilmek için ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü hikmet, öğüt, uyarı ve **ibret derslerini içerisinde barındıran** ve size, dillere destan olacak şan, şeref, onur, itibar , yücelik kazandırmaya ve gündem belirlemeye tek yetkili

olan bu şanlı **Kur'an'a yemin olsun** ki, insanlığı dünyada ve âhirette mutluluğa, kurtuluşa ulaştıracak tek yol, İslâm yoludur!

2. Fakat hakîkati inkâr edenler, kendilerini anlamsız ve ahmakça bir büyüklük duygusuna kaptırmış, böylece hakikat karşısında inatla direniyor, Rablerine karşı **isyankârca tavır takınıyorlar!**

3. Oysa bilmiyorlar mı ki, kendilerinden önce nice toplumları helâk ettik! Öyle ki, zâlimler azâbımızı gördüklerinde, son anda pişmanlık duyup **feryât etmişlerdi; ne var ki, kurtuluş vakti çoktan geçmişti!** Şimdiki inkârcılara gelince:

4. Onlar, kendi içlerinden ve aynen kendileri gibi beşerî özellikler taşıyan bir uyarıcının gelmesini garipsediler ve böylece o inkârcılar, Kur'an'ın kitlelerce benimsenmesini engellemek için, “Okuduğu o büyüleyici sözlerle vicdanları sarsıp derinden etkileyen **bu adam, yalancı bir sihirbazdır!” dediler.** Ve eklediler:

5. “O, bütün ilâhlarımızı bir tek İlâh mı yapmış? Peki o zaman, bizim ibâdetlerimizi, yakarışlarımızı Allah’a kim ulaştıracak? Düşünebiliyor musunuz; bütün yetkileri kendi elinde toplayan, yaptığımız her şeyi kontrol eden, hayatımıza ahlâkî sınırlar çizen ve bu kurallara uymadığımız takdirde bizi cezalandıracak olan bir ilâh! Bu, gerçekten de şaşılacak bir şey!”

6. Böylece, kâfirlerin liderleri, halkı sömürerek kurdukları kölelik sisteminin yıkılacağı ve alışageldikleri lüks ve refah dolu yaşantının sona ereceği endişesiyle öne atılarak, “Ey ahâlî!” dediler, “Haydi yürüyün, ilâhlarınıza bağlılıkta direnin! Bu, mutlaka yapılması gereken bir şeydir!”

7. “Biz, Kur’an’ın ortaya koyduğu tek tanrı inancını reddediyoruz; çünkü çağdaş inanç ve ideoloji sahiplerinin hiç birinden böyle bir şey işitmedik. Demek ki bu iddia, yalandan başka bir şey değildir!”

8. “Haydi Allah bir kitap gönderdi diyelim; peki b u uyarı, aramızdan yalnızca ve özellikle ona mı indirildi? İçimizde Muhammed’den daha zengin, daha güçlü ve daha akıllı adam yok muydu? Allah madem emirlerine uymamızı istiyor, neden hepimize ayrı ayrı melek göndermiyor?”

Hayır; onlar aslında, Benim uyarım olan Kur’an’dan yana şüphe içindeler! Daha doğrusu onlar, Benim azâbımı henüz tatmadılar! Bu yüzden küstahça başkaldırıyorlar!

9. Yoksa sonsuz kudret ve lütuf sahibi olan Rabb’inin rahmet hazineleri onların elinde mi ki, dilediği kişileri Peygamber yapma yetkisini kendilerinde görüyorlar?

10. Yoksa göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin hükümlerini ve yönetimi onlara ait midir ki, hükmümüzü kabul etmiyorlar? Madem fakirlerin, garibanların arasında yaşayan bir “yetime” Peygamberliği yakıştıramıyorlar, ö y l e y s e bulabildikleri

vasıtalarla Peygamberlik, hatta tanrılık makâmına **yükselsinler bakalım!** Yükselsinler de, oradan âlemi yönetsinler, vahyi de dilediklerine, diledikleri gibi indirsinler!

Yoksa inkârcılar, sahip oldukları sosyal, siyasal ve ekonomik güce mi güveniyorlar? Şunu iyi bilsinler ki:

11. Onlar, Allah'ın karşısında dâimâ yenilmeye mahkûm, çeşitli gruplardan oluşmuş derme çatma bir ordudur!"

12. Nitekim onlardan önce Nûh kavmi, Âd kavmi ve dev piramitlerle simgelenen büyük bir saltanata, güçlü ordulara sahip o zâlim diktatör, kazıklı Firavun da ayetlerimi yalanlamıştı.

13. Semud kavmi, Lut kavmi ve Eyke halkı da inkâr etmişlerdi. İşte onlar, kötülük amacıyla örgütlenmiş birer şer çetesiydi.

14. Ve hepsi de Elçilerimi yalanlamış, böylece vereceğim cezayı hak etmişlerdi.

Bunlardan ibret almayan çağdaş zâlimlere gelince:

15. Onlar, ölümün habercisi olan ve gelip çattığı anda **ertelenmesi asla mümkün olmayan** korkunç bir **çığlıktan başka ne bekliyorlar !** Öyle bir gaflet bataklığına gömülmüşler ki:

16. İnkârcılar, küstahça meydan okuyarak, **“Ey Rabb’imiz!” diyorlar**, “Eğer yeniden dirilme ve yargılanma iddiası gerçekse, **Hesap Günü gelmeden önce payımıza düşen cezayı hemen ver bize!”**

Onlar böyle diye dursunlar.. Gündem oluşturmaya tek yetkili yani zikir sahibi Kur’an konuyu belirliyor:

17. Ey Müslüman! Bu kafirlerin gündemine takılı kalma. **Onların** bu çirkin ve incitici **sözlerine sabret**; ne derlerse desinler sen vahyi dinlemeye devam et **ve** hem beden, hem de ruh ve irâde bakımından son derece **güçlü kulumuz Davud’u hatırla** ve onu kendine örnek al!

Çünkü o, dâimâ Rabb'ine yönelen bir kuldu.
Öyle ki:

18. Davud, ruhları okşayan o tatlı sesiyle Zebur'dan ayetler okurken, bu içli nağmelerle perde perde yankılanıp çınlayan dağları taşları ona eşlik ettirmiştik; hepsi birlikte, sabah akşam Allah'ın sınırsız kudret ve yüceliğini terennüm ederlerdi.

19. V e seher vakitlerinde Allah'ı anarken, Davud'un etrafında öbek öbek toplanan kuşları da, âhenkli civıltılarıyla ona eşlik ettirmiştik. Davud ve ona eşlik eden varlıklar ın hepsi, duâ ve yakarışlarla hep O'na yönelirlerdi.

20. B i z de buna karşılık onun devlet ve otoritesini güçlendirmiş ve kendisine Peygamberlik, hak ve batılı birbirinden ayırma ve bunu insanlara farketirme, ayrıca doğru karar verme ve yerli y erince söz söyleme yeteneği bahşetmiştik.

21. O'nun bu özelliklerini anlatan güzel bir örnek

olarak **Sen dâvâcılardan haber aldın mı?** Onların kıssası sana anlatıldı mı? **Hani** ekonomik ve sosyal hayatta Allah'ın yasalarını hiçe sayan, dünyada nasıl imtihan olacaklarını —haşa— Allah yerine kendileri karar veren iki kişi, sar ayında özel olarak ibadetle meşgul olduğu bir sırada, istenmeyen ve beklenmeyen bu konuyla **aniden Davud'un makamına çıkagelmişlerdi.**

22. O n l a r İslâm'dan sapmanın eşiğinde, ekonomik ve sosyal düzeni alt-üst edecek, toplumsal kıyameti koparacak düşüncelerle **huzuruna girince Davud onlardan** duyduğu bu sapıklığın, varlığından ve yayılmasından **korktu. Fakat onlar: “Korkma, ey Davud!” dediler, “Biz sadece, biri diğerine haksızlık etmiş iki dâvâcıyız. Şimdi, doğruluktan sapmadan aramızda âdil bir hüküm ver ve bize, dâvâmızda doğr u ve âdilane bir çözüm yolu göster!”** Davud, “O hâlde davanız nedir, söyleyin!” deyince, ikisinden biri, yanındakini göstererek dedi ki:

23. “Bu adam, benim din kardeşimdir; onun doksan dokuz koyunu, benimse sadece bir tek koyunum var. Buna rağmen, elindekilerle yetinmeyerek, “Onu da bana ver!” dedi. Üstelik sahip olduğu güç ve makâmın da yardımıyla “Bir koyun ile ne yapabilirsin? Çoban tutulmaz. Peşinde koşulmaz. Bir koyun ne getirir? Eti ne, sütü ne? Neden oyalanıyorsun? Allah’ın verdiği imkanlarla sen daha iyisine layıksın! Gel birleşelim, güçlenelim. Beraber olalım. Böylece gelişir, ilerleriz. Büyük adam oluruz...ve benzeri şeyler söyleyerek tartışmada bana üstün geldi. Şimdi bir tek koyunumu elimden almak istiyor. Söyle, nedir bu adamın yaptığı?!”

24. İki tarafın da konuşmasını dikkatle dinleyen Davud, ilk konuşmacıya, “Doğrusu kardeşin, senin koyununu kendi koyunlarına katmayı teklif etmekle sana haksızlık etmiş!” dedi, “Zaten toplumsal hayatı paylaşan ve ortaklık yapan insanların çoğu, birbirlerinin hakkını çığnerler. Ancak gerçek anlamda iman eden ve bu imana yaraşan güzel davranış

gösterenler başka fakat onların sayısı da o kadar az ki!”

Davud bir hükümdar olarak tüm ekonomik ve toplumsal düzenden sorumlu idi. Ama o öncelikle bir Peygamberdi. Hayatın her bölümünde Allah'ın huzurunda imtihanda olduğunun bilincindeydi. Tıpkı onun gibi, oğlu Süleyman da, Belkıs'ın tahtı anında yanına geliverince “Bu Rabbimin bir fazlı... fakat beni imtihan ediyor. Şükür mü edeceğim, nankörlük mü?” demişti.

Davud, bu davayı halledince kendi konumunu yeniden düşündü. Allah'ın izni, lütuf ve fazlı ile hükümdar olarak böyle bir görevdeydi. Aslında bu, onun bir kulluk göreviydi. Her zaman olduğu gibi şu anda da **kendisini imtihân ettiğimizi biliyordu. Derhal yüzüstü secdeye kapanarak Rabb'inden mağfiret diledi.** Namaz gibi Hacc gibi görevlerden sonra yapılması istenildiği şekliyle istiğfar etti. Nitekim Hz. Peygamber de günde yetmiş defa istiğfar ederdi: “Ya Rab! Ben gücüm yettiği kadar gayret ettim.

Kulluğumu sana arz ederim. Eksikliklerimi tamamla, yanlışlarımı yok kabulediver. Senden rahmet, af ve mağfiretini isterim” dedi **ve** içtenlikle, tüm kalbiyle O’na **yöneldi**.

25. Biz de, bu samîmiyetinden dolayı ona mağfiretimizi lütfettik, kararını ve kulluğunu kabul ettik. **Doğrusu o, katımızda büyük bir dereceye sahiptir ve onun için âhirette de güzel bir gelecek vardır.**

26. “Ey Davud; şunu da unutma ki, Biz seni yeryüzünde ilâhî adâleti gerçekleştirmekle yükümlü bir yönetici, bir halîfe yaptık ve sana, bu göreve uygun güç, yetki ve yetenekler bahşettik. **Öyleyse, insanlar arasında adâletle hükmet! Sakın arzu ve heveslere uyma, yoksa seni Allah yolu ndan saptırırlar! Allah yolundan sapanlar ise, Hesap Gününü göz ardı etmelerinden dolayı, cehennemde çetin bir azâba mahkûm edilecekler!”**

27. Çünkü Biz bu muhteşem gökleri, yeri ve

ikisi arasındakiler i ; hak, hukuk ve adâlet gözetmeden, öyle gelişigüzel, hikmet ve amaçtan yoksun, yani **bâtıl olarak yaratmadık! Bu** iddia, **inkâr edenlerin kendi kuruntularıdır!**

Oysa, evrenin tesâdüfen yaratıldığı ve insanın başıboş bırakıldığı inancı, kaçınılmaz olarak bütün ahlâkî ve insânî değerlerin yozlaşması sonucunu doğurur ki, bu durum, insanı vahşî bir hayvana, yeryüzünü de cehenneme çevirir! **Öyleyse,** âhiret gününde girecekleri **ateşten dolayı, vay o kâfirlerin hâline!**

Evrendeki mükemmel sistem, Allah'ın varlığını, O'nun sınırsız kudret, bilgi, adâlet ve merhametini açıkça göstermektedir. Buna rağmen hak ile haksızlık, adalet ve merhamet ile zulüm birarada görülüyorsa bu, imtihanın gereğidir. Sonunda bütün insanlar Hesap Günü yeniden diriltilecek ve yaptıkları nın hesabını vermek üzere yargılanacaklardır.

28. Öyle ya; ayetlerime iman edip güzel

davranış gösterenleri, yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlarla bir mi tutacaktık? Yâhut kötülüklerden uzak duranları, günaha dalanlarla bir mi tutacaktık? Elbetteki hayır! İşte bu yüzden size, doğruyu yanlıştan ayırt etmenizi sağlayacak bir kılavuz gönderdik:

29. Bu kılavuz, sana rahmet ve merhametle katımızdan indirdiğimiz mutluluk ve bereket kaynağı kutlu bir Kitaptır ki, insanlar onun ayetleri üzerinde iyice düşünsünler ve sağduyu sahipleri onu okuyup öğüt alsınlar.

İşte, ibret verici bir kıssa, örnek bir Peygamber daha:

30. Biz Davud'a, oğul olarak Süleyman'ı armağan ettik. O ne güzel bir kuldu; çünkü o, dâimâ Rabb'ine yönelirdi. Öyle ki;

31. Akşama doğru, cihat için hazırlanan soylu ve endamlı koşu atları kendisine gösterildiğinde:

32. “Ben dünya malını, sırf bana Rabb’imi hatırlattığı için severim! Bu atları da yalnızca Rabb’imin rızası için seviyorum. Çünkü onlarla Allah yolunda cihat edilecek, mazlumların hakkı korunacak, huzur ve adâlet sağlanacak!” derdi. Ve atlar koşarak uzaklaşıp **gözden kayboluncaya kadar** onları hayranlıkla seyrederdi.

33. Atlar uzaklaşınca da, “Getirin onları bana!” der ve onların bacaklarını ve boyunlarını sıvazlamaya, yelelerini taramaya, sevip okşamaya başlardı.

34. Ama kendisine verilen bütün bu imkanlarla Süleyman da imtihanda idi. Bu saltanat tahtının üzerinde kendisine ait olan sadece bir ceset di. O cesede insanlara, cinlere, kuşlara hatta rüzgara kadar hükmetme imkanı vererek Süleyman’ı imtihan etmiştik. Nitekim Allah’ın yasası da buydu. Kimine vererek kiminden alarak imtihan ederdi. Fakat bu benzersiz saltanat onu şımartmadı. Aksine o her nimetin ardından Allah’a

sıgınıp **yöneldi**. Zaten hep O'na yalvarıyordu.

35. “Ya Rab! Sana kulluğumun bilincindeyim. Zulme ve küfre karşı gücüm yettiği kadar çalıştım. Yine de Sana layık bir şekilde hakkıyla kul olamadım. Eksik ve noksanlarım, kusur ve kabahatlarım var. Affınla, lutfunla, rahmet ve merhametinle mağfiretini isterim. **Bağışla beni ya Rab! Bana, benden sonra hiç kimseye nasip olmayacak bir hükümranlılık bahşet** ki, sürekli fitne ve kargaşa çıkaran bu şer odakları karşısında dimdik ayakta durabileyim! **Hiç kuşkusuz sen, sonsuz lütuf ve ikram sahibisin.”**

36. Biz de buna karşılık, emrettiği yöne doğru yumuşacık eserek dilediği yere bolluk ve bereket götüren rüzgarları onun hizmetine verdik.

37. Ayrıca, inşaat ustalığı ve dalgıçlık yapan cinleri ve şeytanları da onun emrine boyun eğdirdik.

38. Ve zincirlerle birbirlerine bağlanmış olan daha nicelerini...

39. “Ey Süleyman!” dedik, “Bu nîmetler, Bizim sana armağanımızdır; ister onları başkalarına dağıt, istersen elinde tut, bu konuda sana hesap sorulmayacaktır.”

40. Doğrusu onun, Bizim katımızda apayrı bir yakınlığı ve güzel bir makâmı vardı.

41. Ey hak yolunun yolcusu! Mücâd elende sana yol gösterecek bir örnek olarak, kulumuz Eyyub’u da hatırla, O’ndan bahset! Hani malını, ailesini ve sağlığını kaybederek büyük bir imtihândan geçen Eyyub, “Ey Allah’ım!” diye Rabb’ine el açıp yalvarmıştı, “Doğrusu şeytan, ortaya attığı şüphe ve vesveselerle bana büyük bir sıkıntı ve acı veriyor!” Uğradığım zahmet, meşakkat ve hastalık yüzünden şeytan vesveseye yol bulup beni yordu.

İşte Eyyub, yıllar süren dayanılmaz acılara sabırla katlanmış; bir kez olsun Rabb’ine isyan etmemişti.

42. Biz de, çektiği dert ve sıkıntılara sabırla göğüs geren bu kulumuza, “Ey Eyyub!” diye müjdeyi verdik, “Artık sıkıntılarından kurtulmanın zamanı geldi! **Depreş**, durma yürü. Sen sana düşeni yap **ayağını** yere **vur** da, katımızdan bir mûcize olarak yerden bir pınar fışkırsın; **işte**, **yıkanabileceğin ve içebileceğin** şifâ verici, **serin bir su kaynağı!**

43. Eyyub tamamen iyileştikten sonra, **tarafımızdan bir lûtufta, bir rahmet ve akıl sahiplerine bir ibret olmak üzere, ona kaybettiği bütün ailesini ve malını mülkünü geri verdik ve bir o kadarını da fazladan armağan ettik.**

44. Daha sonra ona, hastalığı esnasında eşı hakkında ettiği yemin ile ilgili bir çözüm yolu gösterdik: “**Eline, yüz adet çöpten oluş an bir demet sap al ve onunla eşine vur**; böylece hem vefakâr eşini incitmemiş, hem de **yeminini yerine getirmiş** olursun. Çünkü yemin, mutlaka yerine getirilmelidir.” dedik. **Doğrusu Biz onun,**

en büyük acılara karşı **sabırla göğüs gerdiğini gördük**. Eyyub gerçekten ne güzel bir kuldu; çünkü o, **dâimâ Rabb'ine yönelirdi**.

45. Ey Müslüman! Mücâdelende sana yol gösterecek birer örnek olarak, hepsi de **sağlam bir irâdeye ve derin bir anlayış yeteneğine sahip olan kullarımız İbrahim'i, oğlu İshak'ı ve torunu Yakup'u da hatırla**.

46. Biz onları, âhiret **yurdunu** sürekli gündeme getirerek **hatırlama** ve buna uygun davranışlar geliştirme gibi üstün **meziyetlerinden dolayı, özel bir makâma yücelttik**.

47. İşte bu yüzden **onlar, Bizim katımızda seçkin bir konuma sahip olan dürüst ve erdemli kimseler arasındadırlar**.

48. Ey Müslüman! Yine sana örnek olarak, **İsmail'i, Elyesa'yı ve Zülkifl'i de hatırla**. Çünkü **onların hepsi de dürüst ve erdemli insanlardı**.

49. Ey insanlar! İşte bütün **bu** anlatılanlar, Allah tarafından sizlere bir öğüt, **bir uyarıdır**. Bu uyarıları dikkate alarak kötülüklerden **sakınan** ve iyiliklere, güzelliklere yönelen **kimseleri**, **muhteşem bir gelecek beklemektedir**:

50. **Kapıları kendileri için** ardına kadar **açılmış olan** ebedî huzur ve mutluluk diyarı **Adn bahçeleri!**

51. **O r a d a** , altın işlemeli koltuklara **yaslanacaklar** ve canlarının çektiği **her türlü meyveyi**, **her türlü içeceği isteyebilecekler**.

52. **Ve yanı başlarında**, tatlı ve yumuşak bakışlı yaşıt güzeller olacak. Ve Rableri, onlara şöyle seslenecek:

53. **“Bunlar, size Hesap Günü verileceği vaadedilen şeylerdir!”**

54. **“Bunlar, sonsuza kadar bitip tükenmeyecek olan nîmetlerimizdir!”**

55. İşte, güzel davrananların ödülü budur. Rablerine başkaldırarak **sınırı aşanlara gelince, onları da korkunç bir âkıbet beklemektedir:**

56. Tepetaklak atılacakları cehennem! Orası, gerçekten ne kötü bir yataktır!

57. İşte budur onların cezası! Öyleyse tatsınlar bakalım; mideleri delen, ciğerleri kavuran kaynar suları ve kendi yaralarından akan irinleri!

58. Ve buna benzer daha nice azap çeşitlerini!

59. O zaman Allah, inkârcıların önderlerine seslenerek, “Ey zâlimler!” diyecek, “İşte bunlar, vaktiyle sizi körü körüne takip ettikleri için sizinle birlikte ateşe girecek olan kalabalıklar!”

Bunun üzerine liderler, vaktiyle kendil erini destekleyerek şımarıp azgınlaşmalarına sebep olan halk yığınlarına bedduâ ederek, **“Rahat yüzü görmesin onlar, zaten he psi ateşe atılacak!”**

diyecekler.

60. Buna karşılık onlar, **“Asıl siz rahat yüzü görmeyin!”** diye cevap verecekler, **“Bunu başımıza getiren sizsiniz; sizi adım adım izledik, fakat bizi getirdiğiniz yere bakın, ne korkunç bir yer burası!”**

61. En sonunda, her biri diğerine lânetler yağdırarak, **“Ey Rabb’imiz!”** diye yalvaracaklar, **“Bunu kim bizim başımıza getirdiyse, onun cehennemdeki azâbını kat kat arttır!”**

62. Derken, birbirlerine soracaklar: **“Fakir ve zayıf oldukları için bir zamanlar kötü ve değersiz saydığımız insanları neden burada göremiyoruz?”**

63. **“Oysa onlarla alay eder dururduk; sahi nerede bunlar, yoksa burada bir yerdeler de, gözümüzden mi kaçtılar?”**

64. Dinleyin, ey insanlar! İşte cehennemlikler

arasındaki bu münakaşalar ve konuşmalar, **mutlaka gerçekleşecektir!**

65. Ey şanlı Elçi! Tüm insanlığı bu gerçek ile uyararak **de ki:** “**Bakın; ben yalnızca bir uyarıcıyım.** Artık inanıp inanmamak, sizin bileceğiniz iş! O hâlde, uyarıyorum: Bütün varlıklar üzerinde **mutlak otorite sahibi olan bir tek Allah’tan başka,** emrine kayıtsız şartsız boyun eğeceğiniz hiçbir otorite, **hiçbir ilâh yoktur!”**

66. “O Allah ki; **Göklerin, yerin ve ikisi arasındaki bütün varlıkların** gerçek Sahibi, Efendisi ve **Rabb’idir; sonsuz kudret sahibidir, çok ama çok bağışlayıcıdır!”**

67. Sözlerine devamlı **de ki:** “Kur’an’ın bildirdiği **bu gerçekler, çok büyük ve önemli bir haberdir!**

68. **Fakat siz** Kur’an’a gereken ilgiyi göstermemekle, **ondan yüz çeviriyorsunuz!**

69. Oysa şunu düşünmeniz gerekir ki, insanın

yaratılışı konusunda melekler **kendi aralarında tartışırken, o Yüce Topluluk** ta neler konuşulduğu **hakkında benim hiçbir bilgim yoktu** ve olamazdı da.

70. “Ancak şu var ki, insanları **açık** ve net olarak uyarmakla görevli **bir uyarıcı olduğum için,** o Yüce Toplulukta olup bitenleri a nlatan **bu mesajlar bana gönderilmiştir:**

71. Hani bir zamanlar **Rabb’in,** aralarında İblîs adındaki bir cinin de bulunduğu **meleklerle,** “**B a k ı n , Ben balçıktan bir insan yaratacağım!”** demiş ve emretmişti:

72. “Ben ona muntazam bir insan kıvamında **şekil verip de,** kendisini yeryüzünün halîfesi konumuna yüceltmek üzere hayat ve üstün yetenekler bahşeden **Ruhumdan üflediğim zaman, derhal onun önünde secde ederek saygıyla boyun eğeceksiniz!”**

73. Böylece, bütün melekler Âdem’in önünde secde ettiler, saygıyla yere kapandılar.

74. Ancak aslen bir cin olan **İblîs**, Âdem'in üstünlüğünü kabullenmedi; çünkü bunu **gururuna yediremedi ve** Allah'ın emrine karşı gelerek, **kâfirlerden biri oldu!**

75. Bunun sebebini çok iyi bilmesine rağmen Allah, şeytanı azarlamak için **“Ey İblîs!” dedi,** **“Sonsuz kudret ve ilmimin eseri olarak, yani kendi ellerimle ve özenle yarattığım** şu insan denen varlığın **önünde** saygıyla eğilmekten, **secde etmekten seni alıkoyan nedir?** Söyle; kendini bir şey zannederek **büyüklik duygusuna mı kapıldın, yoksa** gerçekten de, hiç kimsenin önünde boyun eğmeyecek kadar **yüce bir varlık mı oldun?”**

76. İblîs, **“Sen bile emretmiş olsan, insanın önünde asla eğilemem; çünkü ben ondan daha değerliyim; nitekim, beni ü s t ü n ateşten yarattın, onu ise değersiz bir balçıktan!”**

77. Allah, **“Öyleyse, derhal çık git bu cennet makâmından! Çünkü melekler arasında yaşamaya**

hakkın yok senin!” dedi, “**Artık sen, gazâbımı hak etmiş ve rahmetimden kovulmuş birisin!**”

78. “İşte bu yüzden, Hesap Günü gelinceye kadar, lânetim hep senin ve taraftarlarının üzerinde olacaktır!”

79. Bunun üzerine İblîs, “Ey Rabb’im!” dedi, “Öyleyse, insanların yeniden dirilteceği Hesap Gününe kadar bana fırsat ver de, önünde eğilmemi istediğin insanoğlunun ne kadar değersiz bir varlık olduğunu göstereyim!”

80. Allah, “Pekâlâ, sana izin verilmiştir!” dedi ve ekledi:

81. “Fakat Hesap Gününe kadar değil, vakti ancak Benim tarafımdan bilinen bir Güne, yani Kıyâmet Gününe kadar!”

Allah dileseydi, İblîs’i oracıkta yok edip işini bitirebilirdi. Fakat sonsuz ilim ve hikmeti gereğince, İblîs’e istediği süreyi verdi.

82. İblîs, “O hâlde,” dedi, “Senin yüceliğine yemin ederim ki, onların hepsini doğru yoldan çıkarıp azdıracağım!”

83. “Ancak içlerinden, Senin mesajlarına içtenlikle bağlanan ihlaslı kulların hariç! Çünkü onları saptıracak güce sahip değilim!”

84. Bunun üzerine Allah, “İşte bu doğru!” buyurdu, “Şimdi dinle, Ben de bir başka doğruyu söyleyeyim:

85. Yemin olsun ki, senin gibilerle ve sana itaat eden bütün cin ve insanlarla, cehennemi ağzına kadar dolduracağım!”

86. E y Peygamber! Bütün uyarılara rağmen hakîkatten yüz çeviren zâlimlere de ki: “Ben bu tebliğime karşılık, sizden herhangi bir şahsi çıkar veya bir mükâfât beklemiyorum ve çok iyi bilirsiniz ki ben, liderlik hırsıyla sahte iddialar peşinde koşan, sahip olmadığı özelliklerle dikkat çekmeye çalışan o sahtekârlardan biri değilim! Aranızda geçirdiğim bir ömür ve size tebliğ

ettiğim bu eşsiz kitap, bunun en açık delilidir. Nitekim, onu dikkatlice okuyunca siz de göreceksiniz ki;”

87. “Bu Kur’an, kıyâmete kadar gelecek bütün insanlık için bir öğüt ve uyarıdan başka bir şey değildir!” Eğer bu uyarıya kulak vermeyecek olursanız, o zaman şunu iyi bilin:

88. Onun dünya ve âhiretle ilgili **haber** verdiği her olayın, verdiği her sözün bir bir gerçekleştiğini, kısa **bir süre sonra** —kimini dünyada, kimini âhirette— **kesinlikle göreceksiniz!**